

BRASSÓ ANNA

Formálódni

Az Ipoly mögötti utak a Tátrához vezetnek. Ott sziklaélek törik fel a horizontot, míg játékhegyeink itt fölös bukkanak az országúton. Egy határfolyót csak a gázlón keresztül lehet átszelni. Minden híd beszakadt, de a folyó érintése a bőrnek való. Az utazó maga is formálódik, akár a víz – ha átér az Ipolyon, megváltozik a neve. Ami itt még éger, odaát már jelša, vagy egyszerre mindkettő.

A hegyek felé tartó utazó térképe az ég, iránytűje a Tátra. A hegyek felé tartó utazót, ha elveszti egyensúlyát, megtartja jobbról Magyarország, balról Szlovákia teste.

Méterek

Az egykori híd csonkjai bújnak a bokrokban. Elszökik alóluk a víz. Két feketébe öltözött férfi tekintetében utazok a híd felé, mindkettő egy ország. Egymást nézik rajtam keresztül. A híd mögött több ezer köbmétert vágta ki a földből, teleöntötték a gödröt az ember alkotta, ötödik napszak fényével.

Két fekete tömb között ülök, és számolom, hány percbe telhetett átgyalogolni a hídon. Átgyalogolni oda, ahol a napszakok neve folyton felcserélődik.

BRASSÓ ANNA

Legendárium

*A madártojást törő dejtári gyerekek sorra
megvakultak. A macskát nyúzó ipolyszögiek
testében fekete madár vert fészket.*

Minden falu rémmeséi peregtek a száraz
babbal, apró fehér fogak, piros csíkos bogarak
szaporodtak a kosarakban, ahogy nőtt az este,
fejtettük, fejtettük az éjszakát. Akik meséltek,
hiányosnak hitték történeteik,
pedig ők maguk voltak hiányosak.

Minden falu rémmeséi álmaimban visszatérnek.
Miattuk nem merjük kivágni a veszélyesen dőlő,
öreg fenyőt, balkáni gerle költ ágai közt.
*Aki az állatot elűzi otthonából,
maga is üldözött lesz.*

Hiszen már üldözöttek vagyunk,
a véget nem érő tél elől menekülők,
az ország leghidegebb pontját,
az ország üres hűtőszekrényét
maguk mögött hagyók.

Emeletes házak tetején élünk, az égtől
csak egy vékony fal választ el minket.
Könnyen állhat rajtunk bosszút
újra és újra a természet.